

TOBIAS XI: 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17.

179

ANNA zat en zag rondom na haaren zoone op den weg , en zy wierd hem gewaar doe hy quam , en zeide tot zynen vader , Ziet uw' zoone komt , en de man die met hem getrokken is : en Raphaël zeide , Ik weet dat uwe vader zyn oogen zal open doen . Strykt gy de galle in zyne oogen , en als 't hem byt zo zal hy ze wryven , en de witte schellen uitwerpen , en hy zal u zien . En Anna liep toe en viel haaren zoone aan den hals , en zeide tot hem , Kind , ik hebbe u gezien , van nu voort wil ik wel sterven : en zy weenden beide . En Tobias quam uit na de deure , en stiet hem daar aan : doch zyn zoone liep hem tegen , en greep zynen vader : en streck de galle op de oogen zyns vaders , zeggende , Hebt goeden moed , vader : en als zy gebeeten waaren , wreef hy zyne oogen , en de witte schellen wierden afgepeld van de hoeken zyner oogen . En ziende zynen zoon viel hy aan zynen hals , en weende , en zeide , Geloofd zyt gy , ô God . En geloofd zy uwen Naame in der Eeuwigheid . En geloofd zyn alle uwe heilige Engelen : want gy hebt my gekastyd , en hebt u myner ontfermd : Ziet , ik zie mynen zoone Tobias . En zyn zoone verblyd zynde ging in . En boodschapte zynen vader de groote dingen , die geschied waaren in Meden .